59:57. Jak Balaštík v Třinci zasekl časomíru

Zlínský střelec a trojnásobný nejlepší kanonýr extraligy vyrůstal s Lakosilem a Paroulkem. Jeho současný soused Bičánek byl jejich vzorem

deník
Daniel Ostrčilík
redaktor
daniel.ostrcilik@denik.cz

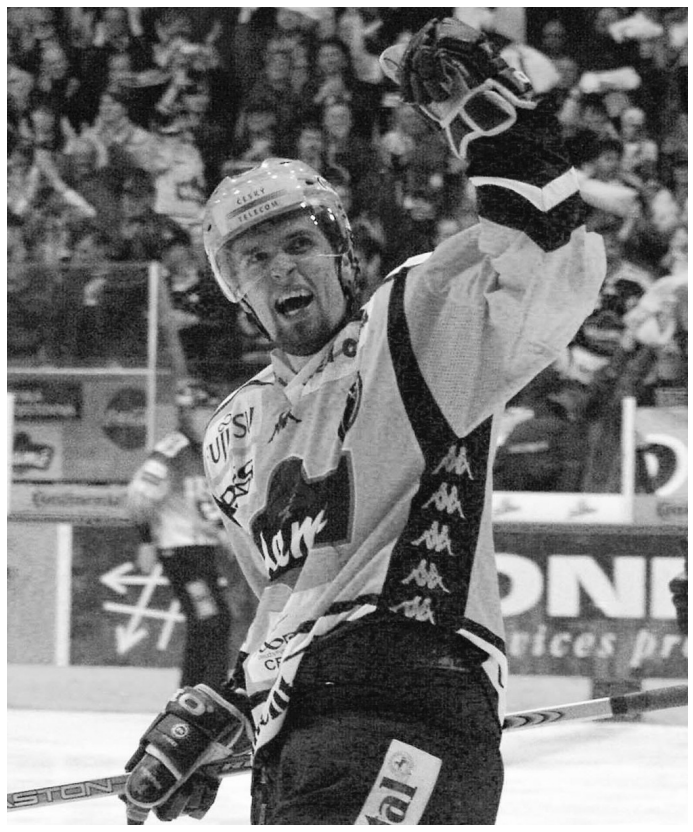

TITUL JE BLÍZKO. Takhle se kanonýr Jaroslav Balaštík radoval ze své trefy v pátém finálovém zápase proti pražské Slavii. Foto: archiv Deníku

Zlín – Bylo krátce před osmou hodinou večerní, kalendář ukazoval 6. březen 2004. Tenkrát v Třinci, ve slezském městě u hranic s Polskem byly hromady napadaného čerstvého sněhu, závěje i zledovatělé silnice. Ze střech domů visely obrovské krápníky. Až si říkáte, že se zastavil čas.

Ano, 59:57. Snad i tamní hodiny na kostelní věži od té doby nabraly mírné zpoždění.

Tři vteřiny před koncem čtvrtého zápasu čtvrtfinálové série s Třincem tenkrát 25letý kanonýr zlínských hokejistů **JAROSLAV BALAŠTÍK** vstřelil gól, kterým otevřel cestu až k mistrovskému titulu.

„I když jsme jen vyrovnali, byli jsme ve velké euforii. Gól nám vlil do žil obrovské množství sil a energie," vzpomíná po devíti letech pro seriál Deníku hrdina okamžiku Jaroslav Balaštík, který přitom tehdy v play off skóroval vůbec poprvé.

Celou třetí třetinu měl Zlín nápor, ale vytoužené vyrovnání nepřicházelo. V čase 58:35 odvolal kouč Ernest Bokroš ze zlínské klece brankáře Murína. Zlín v tu chvíli hrál přesilovku šest na čtyři. Na trestné lavici seděl Zadina za hákování právě Balaštíka. Na ledě byli válečníci ve žlutomodrých barvách obránci Hamrlík a Blaťák, útočníci Veselý, Hlinka, Leška a Balaštík, za Oceláře pak Melenovský, Štefanka, Pavelek a jediný obránce Žabka.

Fandové se už balili

Deset vteřin před koncem se lidé na tribunách radovali a objímali ve vítězné euforii, ve zlínském sektoru smutní příznivci sbírali vlajky a pomalu se uchylovali k odjezdu domů. Marek Melenovský vyhodil při zlínské přesilovce puk do středního pásma a na střídačce Ocelářů vyletěly ke stropu hokejky několika hráčů, kteří možná i proto nestihli vystřídat vyčerpané kvarteto na ledě. „Vyhozený kotouč dojel Martin Hamrlík. Dlouhou nahrávkou na pravý mantinel přihrál Lešounovi, který mi to prostrčil do středu, a přes bránícího obránce se mi podařilo vystřelit na vyrážečku brankáři Vojtkovi," popsal Balaštík svou nejdůležitější trefu kariéry, kterou tenkrát fanouškům zvrátil náladu naruby. Ještě před sedmi vteřinami zkroušení fandové slavili jako o život celou pauzu před prodloužením.

Při přejíždění modré čáry mu dal krosček Pavelek, až upadl na kolena, bleskově se zvedl a pádil k brance. Mezi kruhy převzal kotouč a vystřelil. I proto to nebyl žádný naučený signál ani akce. „Byla to improvizace, určitě nic nacvičeného. Neměli jsme přehled o čase, který zbýval. Jen jsme tušili, že je ho málo. Proto jsme chtěli co nejrychleji založit útok a vystřelit. Podařilo se," pousmál se při vzpomínce Balaštík, který se pak vyrazil radovat k modrožluté střídačce.

Zlín tímto gólem nevyhrál titul, celou sérii, ba ani tento konkrétní zápas. Ten musel rozseknout až v samostatných nájezdech. Ale z psychologického hlediska pro mančaft znamenal povolený doping. Kdyby tenkrát Balaštík trefou „nezasekl" časomíru, Zlín by domů odjížděl za stavu 1:3 na zápasy a s nutností vyhrát. „Samozřejmě vše tehdy mohlo dopadnout i jinak, ale v přestávce mezi základní hrací dobou a prodloužením jsme byli nabuzení a chtěli jsme zápas zvládnout," tvrdí zlínský snajpr.

Právě proto je to trefa, která by v anketě o nejdůležitější gól zlínské hokejové historie atakovala nejvyšší mety. „Bylo ale pro nás důležité i vyrovnat ve finálové sérii na 1:1, když tenkrát Peter Barinka rozhodl v prodloužení. Do Prahy jsme odjížděli s tímto stavem. Určitě byl lepší, než prohrávat 0:2 na zápasy," hlásí stále aktivní zlínský hokejista.

„I proto ale moc často na titul nevzpomínám. Občas při play off, ale to je jediná chvíle. Alespoň do té chvíle, než mi to připomenou novináři. Z minulosti se ale žít nedá. Zvláště u sportovců, ti potřebují hledět dopředu. Co bylo, je fajn, těšilo nás to nějakou dobu, ale ta je už dávno pryč. Během aktivní kariéry musíte myslet dopředu. Proto se dívám na nejbližší budoucnost, což je nejpodstatnější," vysvětluje.

I proto nemá doma žádnou výkladní skříň, kde by rozjímal nad úspěchy z minulosti. „Jestli je nemá dcera ve svém pokojíčku rozházené, tak by měly být v šuplíku. Ale pro mě osobně jsou důležitější vzpomínky než samotná medaile. To je to, čeho si na úspěších vážím nejvíc. A když se potkám s kluky, se kterými jsem dřív hrával, to je pro mě nejcennější," podotkl Balaštík.

Příští rok možná bude mít příležitost, jelikož brankář Martin Altrichter prostřednictvím seriálu Deníku nadhodil setkání mistrů po deseti letech a ani kapitán Miroslav Okál by nebyl proti. „To nezní jako špatný nápad. Rád bych kluky viděl. S těmi, co už ve Zlíně nejsou, v kontaktu nejsem," přiznal Balaštík.

Přesto zatím všichni oslovení hokejisté se shodli, že se tenkrát v roce 2003 vytvořila v kabině výtečná parta. „Ono to tak ale většinou bývá všude, že když se vyhraje titul, je výborná parta. Formuje se během play off, které trvá kolem měsíce. Jste dennodenně na zimáku, cestujete na zápasy venku den předem, máte společné obědy i večeře. Mužstvo tím žije a díky tažením play off se parta utužuje víc a víc. Tak je to asi všude," myslí si rodák z Uherského Hradiště.

Nad vším velel rázný a impulzivní slovenský kouč Ernest Bokroš. „To je velmi přísný trenér, který požadoval naprostou disciplínu po všech stránkách. Když přišel, nastolil určitá pravidla, která po každém tvrdě vyžadoval. Na titulu má jeden z největších podílů," je přesvědčen Balaštík.

S Leškou nekamarádil

Stejně jako Pat má nerozlučného parťáka v Matovi nebo Buda Spencera jste ještě neviděli bez Terence Hilla, Jaroslava Balaštíka si nedokážete na ledě představit bez Petra Lešky. „Je tomu už patnáct let, kdy jsme se potkali poprvé. V roce 2000 nás pak dal dohromady trenér Stavjaňa. Tušil, že k sobě potřebuji chytrého centra, který mě dokáže najít. Vždycky uměl nahrát puk, být myšlenkou o krok dopředu. Od začátku jsme se vhodně doplňovali, na ledě jsme o sobě věděli. Ze spolupráce těžíme dodnes," pochvaluje si Balaštík, ačkoliv už několikrát se jejich cesty rozešly. Jenže když hrají spolu, pro oba je hokej jednodušší. Rozumí si totiž nejen na ledě, ale i mimo něj. Hokejově se však kdysi sblížili dřív než lidsky.

296

Tolik branek nastřílel Jaroslav Balaštík v české extralize v 763 zápasech.

„Od začátku jsme totiž úplně kamarádi nebyli. Bylo to dané tím, že nás z juniorů přešlo do áčka pět," vzpomněl tenkrát produktivní juniorskou formaci s Petrem Valou, Martinem Ambruzem, Tomášem Žižkou a Karlem Rachůnkem. Všech pět jelo dokonce s národním týmem na mistrovství světa juniorů 1998, které však dopadlo fiaskem a hlavní vina padla právě na zlínskou formaci. Postupně se však každý vydal vlastní cestou a Balaštík si našel nové parťáky.

„Bylo to jako dnes, kdy mladší kluci drží víc pospolu. Lešoun už tenkrát byl členem kádru a do kádru šel s ročníky jako je Petr Čájanek nebo Jirka Marušák. Víc se držel s nimi. Bylo to víceméně logické. Postupem času jsme se víc sbližovali, poznávali a teď se třeba stýkají i rodiny, když je volno. Oni jedou k nám nebo my k nim. Když je šance v létě, zajdeme spolu i na pivo nebo po zápase na večeři," popisuje trojnásobný nejlepší kanonýr extraligy v letech 2003/04, 2004/05, 2007/08.

Jeho umění pravidelně střílet branky je prý vrozeným talentem, ale i pílí v tréninku. „Je to od každého něco. Vždy jsem chtěl hrát v útoku a dávat branky. Koncovka stejně jako ostatní věci na ledě se dají natrénovat. Je to o individuální práci a drilu. Mně se to zatím vyplácí," pochvaluje si příznivec prvoligových fotbalistů Slovácka.

Legenda, jak na přelomu století za zimním stadionem pálí železnými puky, pravdivá není. „Někde to vyšlo v novinách a lidé si to dali špatně dohromady. Měli jsme tady puky, které byly rozměrově stejné jako klasické, ale váhově byly těžší. Takže s těmi jsem trénoval a piloval střelbu," vysvětlil Balaštík.

Jenže nyní je už zřejmě nikdo nenajde. „Netuším, kdo je postupem času poztrácel z uzavřené místnosti. To je pro mě dodnes záhada. Letos jsme je chtěli objednat, ale bylo nám řečeno, jestli si pan Sedlák ze mě nedělal srandu, že se nevyrábí. Je to ale škoda, na trénink to byla ideální pomůcka," lituje neuskutečnění plánu, který připravoval po skončení uplynulé sezony.

S Bičánkem sousedé

Balaštík se narodil 28. listopadu 1979 v Uherském Hradišti. Vyrůstal v učitelské rodině a vyzkoušel si i jiné sporty. S tatínkem Jaroslavem jezdil třeba na běžecké závody do Velké nad Veličkou, kde například sváděl sprinty s Radimem Bičánkem, dnes obráncem Karlových Varů. Společně se však v jedné hokejové třídě nepotkali. „Je ode mě o čtyři roky starší. Tenkrát byl pro nás všechny vzor, protože jako první z hradišťských kluků se dostal do extraligy a Dukly Jihlava. Tenkrát jsme se na něj jezdili dívat sem do Zlína. Je to tak trochu náhoda, že jsme skoro sousedi, bydlíme v jedné ulici asi padesát metrů od sebe. Vídáme se během léta i sezony. Společně si i zatrénujeme, když máme čas," vypráví zajímavé životní souvislosti Jaroslav Balaštík.

Od mala je velkým příznivcem fotbalistů z Uherského Hradiště, dnešního Slovácka, proto si zkusil i kopat do míče. Přesto hokej byl sportem číslo jedna. V šesti letech jej do přípravky přivedl právě otec. V žákovských letech ho hodně ovlivnila maminka s babičkou, které mu finančně pomáhaly a staraly se o něj. Za tamní klub hrál až do osmé třídy, poté si ho vytáhl Zlín. Hokejově vyrůstal s takovými hráči, jako jsou například Vlastimil Lakosil, bývalý brankář Třince, dnes chytá v kazašském Kokshetau. Druhým známějším hráčem je Martin Paroulek, někdejší hráč Vsetína, Sparty či Plzně, který byl naposledy v Trenčíně. „S oběma jsem chodil do jedné sportovní třídy. Po osmé třídě jsme se rozprchli každý jinam," vybavil si.

Balaštík zamířil do zlínského dorostu a ve městě studoval i Obchodní akademii Tomáše Bati, kterou zdárně ukončil maturitou. I proto Balaštík vždy oplýval bohatou slovní zásobou, rozhovorům se nevyhýbá, s novináři naopak rád šprýmuje. Uvědomuje si, že lidové fráze jeho kredit nezvýší. Je pravý profesionál, ačkoliv v minulosti byl podle pamětníků více náladový. „Možná jsem trochu zmoudřel a uklidnil se, jako asi každý s přibývajícím věkem," připustil se smíchem Balaštík, který se svou ženou Adélou, jež vystudovala medicínu, vychovává dvě dcery Aničku a Karlu. Druhá jmenovaná se jim narodila letos během semifinálové série play off s Třincem.

Vůbec první branku v extralize vstřelil dne 27. listopadu 1998 ve 24. kole na ledě pražské Slavie. Utkání nakonec skončilo 5:10 pro berany a Balaštík zvyšoval na 3:0 po přihrávce Valy v čase 12:15 při hře pět na pět. K premiérové trefě přidal ještě dvě asistence.

Borec, který vyhrál v české extralize mistrovský titul, na světovém šampionátu v Rize 2006 získal stříbro a zahrál si i v nejprestižnější lize světa NHL, může srovnávat. „Jako pro malého kluka byl pro mě vždycky největší sen zahrát si v NHL. Bylo to dané tím, že jsme sbírali kartičky a byl to pro nás jiný svět. Jsem rád, že se mi tam podařilo na necelé dvě sezony podívat. Když shrnu tři významné milníky, tak na nejvyšší stupínek řadím NHL a těsně pod ním je zlínský titul. Pak až stříbro z mistrovství světa," vypráví Balaštík.

Právě tam, v lotyšské Rize, v olympijském roce 2006 nastupovalo „reprezentační béčko" a rozhodně se neřadilo mezi favority. „Bylo to dané tím, že v sezoně byla olympiáda a většina našich nejlepších hráčů pozvánku z nějakého důvodu prostě odmítala. Možná kvůli zranění, únavě, ale to nehrálo zásadní roli. Ale semkli jsme se, navíc jsme se dali dohromady jako parta kluků a na turnaji to šlo poznat. Formovali jsme se a vyvrcholilo to v play off, kdy jsme dokázali porazit v prodloužení Rusy a v semifinále Finy. Nestačili jsme až ve finále na Švédy. Na turnaj mám příjemné vzpomínky," bilancuje Balaštík, který na šampionátu pomohl k cennému kovu čtyřmi brankami a dvěma asistencemi.

Za vůbec prvním zahraničním angažmá se vydal do finské Hämeenliny, zrovna v pro Zlín nevydařené sezoně 2002/2003, když ztratil reálnou šanci na play off. A tam si spravil náladu. „Hämeenlina je příjemné padesátitisícové město, asi hodinu cesty od Helsinek. Přišel jsem tam zrovna v době, kdy panovala klasická finská zima, spousta jezer, krásná příroda. Ale v té zimě bylo vše pokryté sněhem. Nebylo moc času se všude podívat. Hokej je tam sport číslo jedna, lidé ho mají rádi, chodili na nás. Mám fajn vzpomínky," přikyvuje Balaštík.

Následně se vrátil do Zlína, aby dobyl extraligu, v roce 2005 přidal stříbro. Oba kovy získal s puncem nejlepšího kanonýra extraligy. Doma už neměl co dokázat, a tak šel za svým snem do zámoří.

První zápas odehrál 5. října 2005 proti Washingtonu. Premiérové trefy se dočkal až o dva měsíce později 1. prosince 2005 proti St. Louis Blues. „Šlo o typickou dorážku bekhendem z brankoviště. Bylo mi jedno, jestli je pěkný, nebo škaredý. Byl hlavně cenný v tom, že byl první," vykládal Balaštík.

Sice ubral na své produktivitě z extraligy, přesto stačil nastřílet na nováčka slušných 12 gólů a přidal 10 asistencí. To vše v odehraných 66 zápasech. Spoluhráči mu přezdívali Jaroslav Automatic pro jeho úspěšnost v proměňování nájezdů. V Columbusu se navíc setkal s Davidem Výborným. „Byla to Amerika, velké město i vzdálenosti a cestování. Trochu jiný život než ve Zlíně, ale nám se tam líbilo. NHL pro mě byla nejvyšší dosažená meta," podotkl Balaštík, jehož Jatkets draftovalo v roce 2002 v 6. kole jako 184. hráče.

Do Švédska na pláž!

Závěr angažmá v zámoří v sezoně 2006/2007 strávil na farmě Syracuse v nižší soutěži AHL, kde ve 14 zápasech třikrát skóroval a přidal stejný počet asistencí. Poté se podruhé v kariéře přesunul na sever Evropy, tentokrát do švédského Jönkopingu. „Hezké město na kraji velkého jezera. Švédsko mě nadchlo. Když jsme hráli play off, bylo hezké počasí, lidé se scházeli na velké pláži. Už to ožívalo. Ještě bych se tam chtěl podívat v létě, musí to tam být daleko hezčí," zasnil se Balaštík, který týmu pomohl pěti góly a dvěma asistencemi k cestě do semifinále, kde podlehli 3:4 na zápasy MODO.

Po sezoně však z fronty zájemců vybral toho srdci nejbližšího a vrátil se do Zlína. Po čtyřech sezonách, kdy ve třech z nich plnil roli kapitána po odcházejícím Miroslavu Okálovi, se nedohodl na smlouvě a zamířil do Mladé Boleslavi. „Byla to těžká sezona a pro mě další velké hokejové i životní zkušenosti, ze kterých se budu snažit čerpat a poučit se z nich do dalšího života," už ví Balaštík, že bitvy o holé přežití v extralize jsou mnohem psychicky náročnější, než se rvát a užívat si boje o titul.

Obě varianty už zažil. Obě tvořily jeho hokejovou i lidskou osobnost.

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 JAROSLAV BALAŠTÍK?

„Stále hraji profesionálně hokej za Zlín. S rodinou využíváme hezké počasí posledních dnů a jezdíme na výlety. Sám se pak připravuji na zápas proti Skalici na Rona cupu v Trenčíně. Za těch devět let od titulu se nám narodily dvě dcery a možná přibylo na hlavě pár šedin ze starostí, ale i radostí. Ale zůstal jsem stejný, jako jsem byl vždycky."

SOUSEDÉ PROTI SOBĚ. Jaroslav Balaštík s Radimem Bičánkem spolu v létě trénují, v sezoně pak vyráží proti sobě. Foto pro Deník/Jiří Zaňát